

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 225.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938958224.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Intet egnede sig bedre til at opretholde Virginie i hendes første, store Hjertesorg, end den Omstændighed at en Anden, som Sorgen havde truffet endnu tungere, behøvede hendes Omhu og Pleie. Det var ikke Viggo, hvis Tilstand foruroligede hende mest - skjøndt jeg dermed ikke vil sige at hun tænkte mindst paa ham! thi det var øiensynligt at han kjæmpede med Fortvivlelsen som en Mand, og Virginie var den sidste til at mistvivle om Seiren - det var Helene der knust og tilintetgjort af Smerte, med hele sin Sjæl havde givet sig Fortvivlelsen ivold, for hvis Skyld den unge, kjærlighedsfulde Pige idetmindste i nogen Tid glemte sig selv. Men alle hendes Bestræbelser var forgjæves - den anden Nat var henrundet efter at Minonas Lig var baaret bort, og hun laae endnu ubevægelig paa Sengen, hvor hun var vaagnet af den dybe Afmagt, der først havde bragt hendes voldsomme Smerter Lindring. Hun græd ikke, og klagede ikke, kun naar Virginie vilde tale om Minona bønfuldt hun med saa jamrende Fortvivlelse om ikke at nævne dette Navn, at hun forfærdet holdt inde. »Veed du hvoraf hun døde?« spurgte Helene idet hun bleg som et Spøgelse reiste sig iveiret og stirrede paa Virginie, der ikke kunde undertrykke en Bevægelse af Rædsel. »Vær rolig - du skal ikke vide det! Troer du jeg vilde tænde den Helvedild i din Bevidsthed? - Men du maa aldrig - aldrig - aldrig tale til mig derom!« - Med disse Ord, der lød som et Skrig der afpræsses i Dødsangsten, kastede hun sig tilbage paa Sengen. - Virginie 226 blev for Alvor forskrækket over hendes Tilstand og sendte Bud efter sin Fader, hos hvem hun aldrig forgjæves søgte Tilflugt.